

Arrest

nr. 113 919 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat B. VERBELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2013 diende verzoeker zich aan voor een verklaring van inschrijving.

Op 9 april 2013 diende de echtgenote van verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van verzoeker.

Ook de kinderen van verzoeker dienden op respectievelijk 25 februari 2013, 29 maart 2013 en 25 april 2013 een aanvraag in tot een verklaring van inschrijving.

Op 26 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna verkort IVRK).

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij overeenkomstig artikel 8 van het EVRM het recht heeft om bij zijn vrouw en kinderen te blijven. Voorts stelt verzoeker dat de kinderen op grond van artikel 7 van het IVRK het recht hebben om door hun ouders verzorgd te worden. Verzoeker wijst er op dat zijn echtgenote van Iraakse nationaliteit is en dat zij, nu zij ook het grondgebied dient te verlaten, verplicht wordt om de Europese unie te verlaten. Voorts wijst verzoeker op artikel 9 van het IVRK en stelt hij dat hij ingevolge deze bepaling het recht heeft om niet gescheiden te worden van zijn kinderen en effectief contact te hebben met hen. Hij stelt vervolgens dat hij onmogelijk effectief contact kan hebben met zijn kinderen indien zijn echtgenote voor onbepaalde en onbestemde tijd buiten de EU dient te verblijven. Verzoeker stelt dat zelfs indien hij slechts tijdelijk naar zijn thuisland moet terugkeren, het niet valt in te zien hoe deze maatregel noodzakelijk is in het belang van de kinderen.

In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij begrijpt dat de overheid enkel kan oordelen op basis van alle elementen die voorliggen ten tijde van het indienen van de aanvraag. Hij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de afgesloten zorgovereenkomst bijna ten einde was en dat het bedrag waarover hij moest beschikken om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk niet wordt gehaald. Verzoeker stelt dat hij de kans niet heeft gekregen om de nieuwe zorgovereenkomst voor te leggen. Voorts wijst hij er ook nog op dat hij ook kinderbijslag geniet in Nederland.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het IVRK. Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij dit middel, gelet op het feit dat de vordering niet namens het kind werd ingesteld en de bestreden beslissing enkel verzoeker betreft (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) merkt de Raad op dat de bepalingen van de ingeroepen artikelen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK niet dienstig kan invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

Een schending van de artikelen 7 en 9 van het IVRK wordt niet aangenomen.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker met zijn echtgenote en gemeenschappelijke kinderen.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor verzoeker. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven

binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker er verkeerdelijk van uit lijkt te gaan dat er sprake zal zijn van een gedwongen verwijdering. Het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat verzoeker vrijwillig het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn middel hebben zijn echtgenote en zijn kinderen eveneens een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten en wordt van hen dus ook verwacht dat zij vrijwillig het Belgisch grondgebied verlaten. Evenwel heeft de echtgenote van verzoekster bijkomend het bevel gekregen om het Schengengrondgebied te verlaten. Verzoeker toont echter niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij gedwongen gescheiden zal worden van zijn gezin. Dit betreft een keuze die verzoeker zelf maakt. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat hij zijn gezin niet zou kunnen vergezellen naar het herkomstland van zijn echtgenote, noch toont hij aan dat het voor zijn echtgenote en kinderen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsaanvraag in te dienen in Nederland, nadat zij tijdelijk zijn teruggekeerd naar Nederland. Er valt niet in te zien hoe een tijdelijke scheiding een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, temeer verzoeker en zijn echtgenote destijds ook niet gelijktijdig naar België zijn afgereisd. Verzoeker heeft immers op 29 januari 2013 een verblijfsaanvraag ingediend, terwijl zijn echtgenote pas op 9 april 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart heeft ingediend en voordien blijkbaar in Nederland verbleef. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Wat het tweede onderdeel van zijn middel betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het melden van feitelijke gegevens zonder aan te geven welke bepalingen hij daarmee geschonden acht. Dergelijke uiteenzetting kan niet beschouwd worden als een ontvankelijk middel. Hoe dan ook geeft verzoeker zelf aan dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De stukken waarnaar verzoeker verwijst, lagen niet voor ten tijde van de beoordeling en aldus kan het verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze stukken. Zo verzoeker meent dat deze stukken een andere kijk op de beslissing kunnen werpen, dan staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU